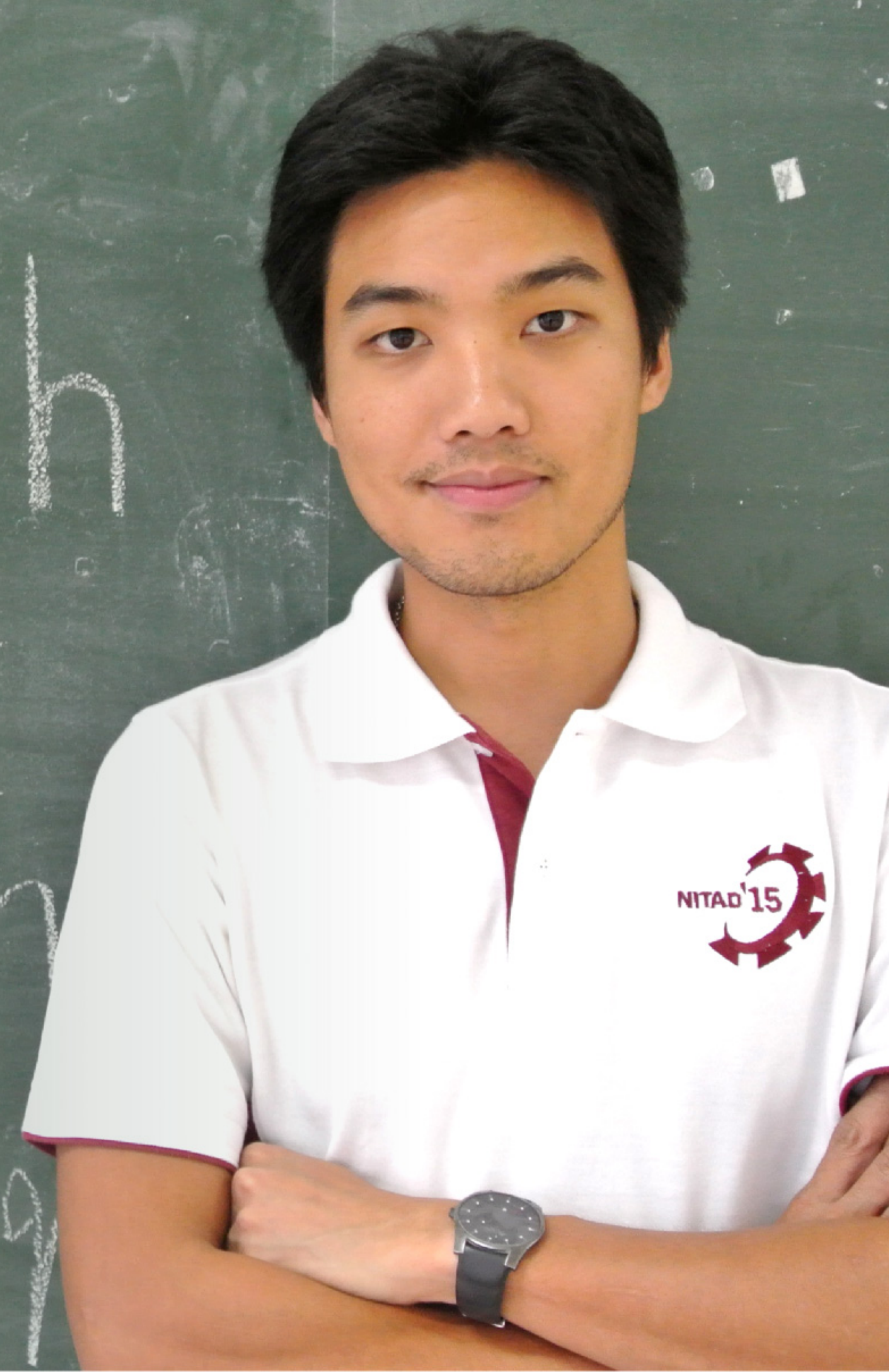

“การไปเยี่ยมบ้านนักเรียน คือ หนึ่งในวิธีการที่ช่วยให้คุณครู
มีโอกาสรู้จักตัวนักเรียน ครอบครัว และบริบทของชีวิต
ที่นักเรียนอาศัยอยู่และเติบโตมาได้มากขึ้น เป็นการเปิดโอกาส
ในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่าง คุณครู นักเรียน และผู้ปกครอง”

ส่วนใหญ่แล้วอาจคิดว่าการไปเยี่ยมบ้านนักเรียน คือ การเลือกไปบ้านของนักเรียนที่มีปัญหา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเรื่องพฤติกรรมในชั้นเรียน การทะเลาะวิวาท หรือแม้กระทั่งปัญหาทางเศรษฐกิจของครอบครัว

แต่ในครั้งนี้ ผมตัดสินใจต่างจากนั้น ผมเลือกไปเยี่ยมนักเรียนคนหนึ่งในชั้นเรียนที่ผมเป็นผู้ช่วยครูประจำชั้นอยู่ เขาเป็นเด็กผู้ชายที่ตั้งใจเรียน แต่มีผลการเรียนปานกลางก่อนไปทางอ่อน เหตุผลที่ทำให้ผมตัดสินใจไปเยี่ยมบ้านของเด็กคนนี้ ก็เพราะความมีน้ำใจของเขา

เด็กคนนี้มีชื่อเล่นจริง ๆ ว่า “แสน” แต่เพื่อนของเขามักจะเรียกว่า “เสง” เพราะเข้าใจชื่อของเขาผิด ถึงแม้ว่าเพื่อนจะเรียกชื่อของเขาผิดอยู่เสมอ แต่เขาเองก็ไม่ได้สนใจหรือโกรธเพื่อนแต่อย่างใด ... บางทีชื่ออาจไม่ได้มีความสำคัญกับเขาขนาดนั้นก็ไม่ได้ สำหรับเพื่อน ๆ แล้ว แสนดูเป็นคนเงียบ ๆ พูดไม่เก่ง สุขภาพ เรียบร้อย

สำหรับคุณครูที่ช่างสังเกต ก็จะเห็นว่าหลังจบคาบเรียน แสนมักจะเป็นคนที่เดินไปปิดสวิตช์พัดลมและไฟในห้องเสมอ หลายครั้งก็ยังถามคุณครูว่าให้ช่วยยกของใหม่ซึ่งภาพดังกล่าวเป็นภาพที่เห็นได้จนชินตา

ผมเลือกที่จะไปเยี่ยมบ้านของแสนในวันอังคารหนึ่งของเดือนมกราคม “บ้าน” ของแสนที่ผมเห็น เป็นเพียงห้องเช่าเล็ก ๆ ซอมซ่อห้องหนึ่ง ซึ่งอยู่ในซอยใจกลางชุมชนอ่อนนุช หลังจากรออยู่หน้าบ้านไม่นาน คุณแม่ของแสนก็มาถึง และบทสนทนาของเราก็เริ่มต้นขึ้น

คุณแม่ของแสนทำงานอยู่ในโรงงานใกล้กับบ้าน เงินเดือนเทียบเท่าเงินเดือนขั้นต่ำที่รัฐบาลกำหนดไว้ ไม่มากและไม่ค่อยไปกว่านั้น เงินเดือนเท่านี้คงพอเลี้ยงครอบครัวให้พออยู่พอกินได้ หากช่วยกันกับพ่อบ้านอีกแรง เพียงแต่ตอนนี้แม่เลี้ยงลูกอยู่เพียงคนเดียว

ครอบครัวของแสนมีสมาชิก 3 คน คือ แสน เงิน (น้องชาย) และแม่ พ่อแม่ ๆ ของแสนเสียไปแล้ว ส่วนเงินเองก็เป็นน้องต่างพ่อ ซึ่งปัจจุบัน พ่อของเงินก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันกับคุณแม่แล้ว

ในทุก ๆ วัน แม่ต้องทำงานตั้งแต่เช้าจนถึงเย็น จึงไม่สามารถไปส่งน้องเงินไปโรงเรียนได้ แสนจึงต้องมีหน้าที่รับพัดเชมในการไปรับส่งน้องชายทุกวัน

บ้านของแสนอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนนัก สามารถนั่งรถสองแถวประจำทางเพื่อไปกลับบ้านทุกวันได้ ในตอนเช้าของทุกวัน เขาจะมารอเรียนพร้อมกับน้องชาย และหลังจากที่เขาส่งน้องชายเข้าโรงเรียนเสร็จ (โรงเรียนอยู่ใกล้กัน) เขาก็จะเข้าโรงเรียนและทุกเย็นหลังเลิกเรียนเขาก็จะไปรับน้องชายกลับบ้านด้วยกัน

แม่ของแสนเล่าให้ฟังว่า แสนจะช่วยงานบ้านหลายอย่าง ทั้งเลี้ยงน้อง ทำงานบ้าน และเก็บขยะเพื่อแบ่งเบาภาระแม่ แม่ของแสนไม่ได้สอนให้ลูกดูแลการเก็บขยะ แต่ยังคงบอกกับลูกว่า มันคืออาชีพสุจริต

ทุกปีช่วงปิดเทอมฤดูร้อน แสนจะบวชเพื่อศึกษาและครองตนในธรรมที่วัดละแวกบ้าน ซึ่งจำตัวก็ดูเหมือนจะมีความสุขและพอใจเสียด้วยซ้ำที่ได้บวชให้แม่ในทุก ๆ ปี

จากการพูดคุยสนทนากันกว่าหนึ่งชั่วโมง สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมเข้าใจเหตุผลว่าทำไมแสนจึงมีความแตกต่างจากเด็กคนอื่น นั่นคงเป็นเพราะ การเลี้ยงดูจากคุณแม่ของเขา ... แม่ของแสนเป็นคนมองโลกในแง่ดี (ถึงขั้นดีที่สุดในความคิดตัวเองที่กล่าให้เขาเติบโตมาเป็นเด็กดี ในขณะที่เพื่อนหลาย ๆ คนของเขา ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกันกลับออกนอกเส้นทาง

พื้นฐานครอบครัว จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กทุกคน ... สำคัญมากกว่าโรงเรียนเสียด้วยซ้ำ บางทีการไปเยี่ยมบ้านนักเรียนอาจจะ ไม่ได้เป็นการช่วยนักเรียน แต่เป็นการกล่อมเกล่าจิตใจของเราเองก็เป็นได้

ณัฐชนน สุระพัฒน์ (ครูชพ)
วิชาคณิตศาสตร์ โรงเรียนวัดปากบ่อ